

відповідному тлумаченні норми національного права, національні суди держав-членів повинні замість такої норми національного права застосовувати право ЄС.

Література:

1. Забокрицький І. І. Принцип верховенства права в Європейському Союзі як ознака транснаціоналізації сучасного конституціоналізму. *Науковий вісник Ужгородського Національного університету*. 2019. Т. 1. Вип. 55. С. 23–26.
2. Куровська І. Принцип «верховенства права» як провідний принцип права Європейського Союзу та Ради Європи. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2016. № 3. С. 86–89.
3. Лазовські А. Верховенство права Європейського Союзу: юридична авантюра, що окупилася. *Право України*. 2019. № 6. С. 35–52.
4. Пухтецька А. Принцип верховенства права: сучасні європейські доктрини як орієнтир для реформування національного законодавства. *Вісник Національної Академії наук України*. 2010. № 3. 35 с.
5. Свириденко А. С. До питання верховенства права Європейського Союзу над національним правом його держав-членів. *Україна і Європейський Союз: шлях до сталого розвитку: зб. наук. статей за матеріалами III Всеукр. наук. практ. конф. з європ. права, м. Харків, 15 листоп. 2019 р.* С. 203–207.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-287-9-132>

АНАЛІЗ ДІЯЛЬНОСТІ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН В КОНТЕКСТІ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ

Реньов Євген Владиславович

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри міжнародного і європейського права

Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

м. Харків, Україна

Територіальна цілісність та суверенна рівність держав – це найбільш актуальні принципи міжнародного публічного права, зважаючи на драматичні події наших днів. Тому вважаємо за потрібне проаналізувати діяльність Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй в аспекті підтримки суверенітету та територіальної цілісності України.

Відповідно до ст. 25 Статуту ООН всі члени Організації погоджуються підкорятися рішенням Ради Безпеки й виконувати їх [1, с. 21]. Якщо рішення інших органів ООН мають виключно рекомендаційний характер, то Раду Безпеки наділили правом приймати обов'язкові для держав-членів рішення, невиконання яких може призвести до вжиття відповідних заходів, включаючи військові дії. Цілком доречно навести приклад війни у Перській затоці: Резолюцією Ради Безпеки ООН 678 (1990) від 29 листопада 1990 року Іраку був наданий строк до 15 січня 1991 року, щоб вивести свої війська з Кувейту [2]. Держави-члени ООН, які співпрацювали із законним урядом Кувейту, були уповноважені на використання всіх «необхідних засобів» задля відновлення міжнародного миру та безпеки в регіоні, якщо Кувейт не виконає вищевказані вимоги. Після завершення встановленого терміну була розпочата військова операція «Буря в пустелі».

Тим не менш, Україні наразі не доводиться сподіватися на рішучі та ефективні кроки з боку Ради Безпеки ООН, яка відповідно до Статуту Організації несе головну відповідальність за підтримання міжнародного миру та безпеки. Резолюції Ради Безпеки щодо питань повномасштабної війни в Україні блокуються РФ як постійним членом зазначеного органу ООН, а єдина заява, що була прийнята Радою Безпеки 6 травня 2022 року, обмежилася формальним висловленням глибокого занепокоєння з приводу підтримання миру та безпеки України [3].

Вимога солідарного голосування постійних членів Ради Безпеки і право кожного з них накласти вето як на проект резолюції з певного питання, так і на сам розгляд цього питання, є однією з найбільших завад миротворчій діяльності ООН [4, с.6]. І сценарій, за яким постійні члени Ради Безпеки зголосяться обмежити себе у використанні цього надвпливового інструментарію, поки видається нереалістичним. Окрім того, склад Ради Безпеки, який не зазнавав змін з 1963 року, не відображає сучасних геополітичних реалій з новими центрами впливу, ґрунтуючись ще на Ялтинсько-Потсдамській системі міжнародних відносин.

Таким чином, міжнародна система безпеки стала заручницею недовіри Ради Безпеки ООН. Події сьогодення актуалізують дискусію щодо наявної потреби у реформуванні Ради Безпеки, перш за все в аспекті використання її членами права вето. Задля підтримки територіальної цілісності та суверенітету України використовується майданчик Генеральної Асамблеї ООН. Однак чисельні резолюції головного дорадчого органу ООН, які були ухвалені після 24 лютого цього року, хоча й свідчать про беззастережну підтримку нашої держави, проте мають лише рекомендаційний характер.

Література:

1. Charter of the United Nations and Statute of the International Court of Justice. New York: United Nations. 2015. 128 p.

2. Resolution 678 (1990). UN Security Council. 29 November 1990. UN Digital Library. URL: <https://digitallibrary.un.org/record/102245> (date of access: 15.12.2022).

3. Statement by the President of the Security Council. UN Security Council. 6 May 2022, S/PRST/2022/3. The United Nations. URL: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N22/341/96/PDF/N2234196.pdf> (date of access: 15.12.2022).

4. Кресін О.В. Механізми ухвалення рішень ООН у сфері миротворчості. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 3. С. 6 – 11.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-287-9-133>

НАСЛІДКИ ВІЙНИ – ВПЛИВ НА ДЕРЖАВУ ТА СУСПІЛЬСТВО

Чикун Тетяна Михайлівна

студентка III курсу

Навчально-наукового інституту права

Національного університету водного господарства

та природокористування

м. Рівне, Україна

Живучи в Україні 2022 року, ми, її громадяни стикнулись з одним з найстрашніших явищ, яке було породжене людиною – війною. Війна забрала наш час, наші мрії та сподівання, а головне – породила величезну кількість наслідків, які вже існують, або можуть статись в недалекому майбутньому.

Повністю перелічити всі аспекти цього питання не вдається, тим більше в умовах ще незакінченого воєнного конфлікту, але виділити п'ять, на нашу думку, найбільш гострих та болючих, як для держави так і для суспільства в цілому, можливо.

Першим масштабним наслідком можна виділити проблему біженців. Вона є комплексною і складається з двох категорій – біженці, що знаходяться за кордоном, та внутрішньо переміщені особи.

Уповноважений ВР з прав людини Д. Лубінець під час круглого столу членів «Ради національних спільнот України» зазначив, що: «7 мільйонів 900 тисяч осіб виїхали за межі країни, шукаючи прихистку за кордоном. Це – 20% від фактичного населення України» [1]. Частиною з них, за даними Агентства ООН у справах біженців, є понад 2,8 мільйони українців, які опинилися на території країни-агресора РФ – серед них і примусово